

повече възрастни членове е гаранция за тяхната икономическа стабилност и респективно за оцеляването им.

Силно изразеният патриархален характер на социалната структура на циганската общност се проектира и в отделното семейство. Ясно определени са ролите, те “са различни и взаимно се допълват”¹³². Мъжът е глава на семейството, у него е съсредоточена властта, той взема окончателните решения по въпроси, засягащи фамилията и единствено той я представлява пред общността – “и пред Бога мъжът е напред”¹³³. Никой от членовете на семейството няма право да съди постъпките му или да го критикува. На жената е отредена най-вече ролята да ражда и отглежда деца – “циганската жена ражда, докато може...”¹³⁴. Тя е натоварена с ежедневните задачи, свързани с отглеждането на децата и домакинската работа – “жената е длъжна в къщи да гледа тенджерата и снахите”¹³⁵. Наложените от традициите и обичайните неписани норми мъжка и женска роля в семейството в изключително голяма степен влияят върху отношенията, които Радклиф-Браун определя като отношения от първи порядък – отношенията между мъжа и жената като родители и отношенията между родителите, от една страна, и децата – от друга.

От раждането си детето попада в семейна среда, в която не съществува разделение между различните поколения – “децата са в постоянен физически и социален контакт с възрастните”, което спомага за развиване на познавателните им способности, за тяхната самостоятелност и инициативност. За придобиване на тези качества им се предоставя по-голяма свобода и независимост, което в никакъв случай не означава липса на контрол – “...възпитаващата роля на собственото семейство е първостепенна”. В различните възрасти децата учат различни аспекти от бъдещите си социални роли¹³⁶. Още с осъзнаването си като индивиди те започват да се възпитават от

¹³² Лисжоа, Ж.-П. Роми, Цигани, Чергари. С., 1999, с. 80.

¹³³ Информаторка от с. Хотанца (58 г.).

¹³⁴ Иванова, Е., В. Кръстев. По дългия път на живота... Живот с другите. Стара Загора, 2006, с. 210.

¹³⁵ Информатор от гр. Левски (51 г.).

¹³⁶ Лисжоа, Ж.-П. Роми, Цигани, Чергари. С., 1999, с. 81–82.